

Craz: További lépések, avagy a Mucimackó hadművelet

A nap újfent hányta szikráit a bárányfelhős égről, mint az a kismacska, amit idefelé láttam. Vagyis a macska csak a reggelijét hányta, mert egy zombi pont a hasán keresztül akarta az aszfaltba döngölni. Mindenesetre fej nélkül már nem folytatta a hiábavaló tevékenységet. Mármint a zombinak vettem fejét, nem a macskának, az elszaladt. Mármint nem azért nem fejeztem le, mert nem értem utol, hanem, mert alaphból jószívú vagyok. De inkább elkezdem előlről.

Tehát a nap újfent hányta szikráit a bárányfelhős égről, mint – – azt már az előbb oly költőien lefestettem. A Simsonnal leparkoltam az udvaron, a napszikrák pedig nem csak kedvenc citromsárga motoromon, hanem az általa és általam ideszállított fegyverarzenálon is sziporkáztak.

Volt ott ásó, kapa, meg nagy halom egyéb, a zombiirtáshoz segítséget nyújtandó dolog. Tetszetős darabnak látszott a cséphabaró is. Bár nem ez volt a neve, de hasonlított kicsit a nuncsakura. Lehet, hogy olyan szamuráj találta fel, aki másodállásban hobbikertész volt. Így evolúcionált a csépkavaró – ez se a neve – nuncsakuvá.

Mindenesetre fogtam a csébkaparómat – csak eszembe jut egyszer, hogy hívják –, és elhelyeztem a sorba, a nagykapa és a körfűrész közé. Beletúrtam a szerszámos ládába is, amikor rossz érzés fogott el.

Bizonyított tény, hogy nagy harcosokban kifejlődik egy hatodik érzéknek nevezett képesség, ami példának okáért jelzi nekik, ha az ellenség a hátuk mögé lopózik. Ez énbennem még talán nem kristályosodott ki egészen, mert nekem az a hang is segített a lopózás fennállásának megállapításához, hogy: hörrr.

E hangot szerencsémre az a zombi szolgáltatta, ami a nyitva felejtett kapun keresztül került a hátamba. Élve a lehetőséggel – azaz megmarkolva a legközelebbi fegyvert az arzenálomból – rögtön a támadás rögtelen útjára léptem.

– Nesze neked, te izgága lötyyedtagyú kriptaszökevény! – kommentáltam a pofont, amelyet a lapáttal nyújtottam neki.

Szerintem élvezte. Erről a fülig érő vigyorából következtettem.

– Kérsz még egyet, te kulaszagú tökkelütött paprikajancsi? – interjúvoltam meg, és a ráutaló magatartását – kettőt sasszézott felém – igennek vettem.

Megsuhintottam hát fegyverem, melynek a boldogabbik vége fizikai kölcsönhatásba keveredett a zombi fejével.

Szerintem ez is tetszett neki, mert a vigyora még szélesebb lett. Igaz, ebben a jól forгатott lapátom is közreműködött, mivel nem éppen sebési pontossággal, de eltávolította az élőhalott jobb fülét.

– Na ezt kapd ki, te nyáladzó mumusszerű rémpofa! – sejtettem vele soron következő ütésem eljövételét.

Előre kidolgozott harci taktikámat követve immár a nyakát céloztam meg, de a hatás kedvéért (hátha megzavarja a látvány) tettem pár balettmozdulatot az ütés előtt.

Ellenfelem fejet hajtott egyéni támadótechnikám láttán, így a második csapásra sikerült a művelet.

A zombi elterült a betonon, mint az Alföld. A feje, meg mint a Kisalföld. Bár ez nem volt tökéletes hasonlat, mert az Alföld tudvalevőlegesen sík, míg ez a zombi göröngyösi volt. Azaz göröngyös volt. Vagyis inkább hepehupás. Több nagyobb hepeével, amit a lapát

segítségével, saját kezűleg okoztam neki. Valamint az égtájak szerinti elrendezésben is akadtak kisebb anomáliák.

De a fenti alföldös hasonlat legalább azt helyesen szimbolizálta, hogy a feje kisebb volt, és immáron különálló. Külön fekvő.

Mindenesetre most már becsuktam a kertkaput, ezzel is nehezítve a zombik hátam mögé lopódzását.

Amíg a vasvillával arrébbtessékeltem a lefejezett betonterület, nagyszerű ötletem támadt.

Olvastam valahol, hogy a győzelemhez nagyban hozzásegít az ellenség minél jobb megismerése. Elhatároztam tehát, hogy befogok egy élő példányt.

Eléggé problémás volt a sufnyiból előráncigálnom a ketrecet, de engem keményfából faragtak. Őt meg csak fenyőből.

Miután nagy nehezen napvilágra került, szemrevételeztem a kisebb-nagyobb lyukakat rajta, majd eldöntöttem, így is megfelelő a zombivadászatra.

Fáradtságos testgyakorlással a kapuig noszogattam, majd rájöttem, hogy mindez szép, de kell valamilyen csalit is találnom.

Először az alföldet játszó zombira gondoltam, de valahogy nem volt gusztusom továbbtrancsírozni, így felpörgetve járatam a szürkeállományomat. Meg is lett az eredménye, mert érdekesnél érdekesebb ötletek jutottak eszembe.

Ez lesz a jó csali! – csaptam a levegőbe kiválasztva a nyerőnek látszó ötletet, majd beszaladtam a házba a kellékekért.

A kint csillogó napsugárnak és az alföldzombinak mindössze két percet kellett nélkülözniük magasztos társaságomat. Százhusz másodperc elteltével már vissza is érkeztem, kéz a kézben Mucival.

Muciról annyit érdemes tudni, hogy plüssből készült, és Micimackó volt. De mivel az enyém lett, ez a tény máris megkülönböztette a többi tucatmicimackótól, így elkereszteltem Mucimackónak, azaz rövidítve Mucinak. Eredetileg egy hölgyismerősömnek szántam, de több okból kifolyólag – rebesgetnek valami lepkeszárnyat Brazíliában, aminek ilyen sorsformázó hatása lehetett – végül is nálam ragadt. S hogy ne porosodjon a polcon, kikiáltottam önkéntes zombicsalinak. Muci ezt mosolyogva vette tudomásul.

Pár méter cellux segítségével a kellő helyzetben rögzítettem a ketrechez, s már csak várnom kellett a zombifogoly horogra akadását.

Öt perc múlva a ketrec még üresen tátongott.

Húsz perc múlva szintúgy leledzett.

Negyven perc elteltével annyi változás állt be, hogy a továbbhaladó napkorong hatására Muci feje árnyékba került.

Egy óra tíz perccel az önkéntes csali felhelyezése után ugyancsak eredmény nélkül állt az elfogatási project.

Estefelé se történt semmilyen változás, talán csak Mucimackó nyaka zsibbadt el nagyon.

Másnap reggel elhatároztam, hogy kiszabadítom a csekély értelmű medvebocsot a csekély értelmű csapda ragasztószalagos fogságából, így a kisbicskámot szorongatva léptem ki az udvarra. Első pillantásom a ketrechen ücsörgő zombira esett.

Ó, szegény Muci! Hát nemhiába adtad mackóéletedet e nemes ügy... – de ekkor megláttam Mucimackót is.

Ó, csekély értelmű medvebocsom! Hát nemhiába szenvedtél ily végzetes sérüléseket eme ádáz szörnyeteg karmai közé keveredve, midőn... – közelebb érve láttam, hogy kutyaabaja.

Ügyes voltál! Adj egy pacsit csacsi öreg medvém! – motyogtam meghatottan, majd leporoltam ökelmét. – Na mit csináljunk a zombinénivel? – tettem fel a költői kérdést, amire Mucimackó meglepetésemre így felelt:

– Először is kötözzük meg, csekély értelmű gazdám.